

Poslanica Jevrejima

¹ Bog koji je negda mnogo puta i razliènijem naèinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u pošljedak dana ovijeh preko sina, ² Kojega postavi našljednika svemu, kroz kojega i svijet stvori. ³ Koji buduæi sjajnost slave i oblièje biæa njegova, i noseæi sve u rijeèi sile svoje, uèinivši sobom oèišæenje grijeha našijeh, sjede s desne strane prijestola velièine na visini, ⁴ I toliko bolji posta od anðela koliko preslavnije ime od njihova dobi. ⁵ Jer kome od anðela reèe kad: sin moj ti si, ja te danas rodih? I opet: ja æu mu biti otac, i on æe mi biti sin. ⁶ I opet uvodeæi prvorodnoga u svijet govori: i da mu se poklone svi anðeli Božiji. ⁷ Tako i anðelima govori: koji èini anðele svoje duhove, i sluge svoje plamen ognjeni. ⁸ A sinu: prijestol je tvoj, Bože, va vijek vijeka; palica je pravde palica carstva tvoga. ⁹ Omiljela ti je pravda, i omrzao si na bezakonje: toga radi pomaza te, Bože, Bog tvoj uljem radosti veæma od drugova tvojijeh. ¹⁰ I opet: ti si, Gospode, u poèetku osnovao zemlju, i nebesa su djela ruku tvojijeh: ¹¹ Ona æe proæi, a ti ostaješ: i sva æe ostarjeti kao haljina, ¹² I saviaèeš ih kao haljinu, i izmijeniaèe se: a ti si onaj isti, i tvojijeh godina neæe nestati. ¹³ A kome od anðela reèe kad: sjedi meni s desne strane dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima? ¹⁴ Nijesu li svi službeni duhovi koji

su poslani na službu onima koji æe naslijediti spasenije?

2

¹ Toga radi valja nam veæma paziti na rijeçi koje slušamo, da kako ne otpadnemo. ² Jer ako je ono što je govoreno preko anđela utvrðeno, i svaki prestupak i oglušak pravednu platu primio: ³ Kako æemo pobjeæi na marivši za toliko spasenije? koje poæe Gospod propovijedati, i oni koji su èuli potvrdiše meðu nama, ⁴ Kad i Bog posvjedoèi i znacima i èudesima i razliènijem silama, i Duha svetoga razdjeljivanjem po svojoj volji. ⁵ Jer Bog ne pokori anđelima vasionoga svijeta, koji ide i o kome govorimo. ⁶ Ali neko posvjedoèi negdje govoreæi: šta je èovjek da ga se opomeneš, ili sin èovjeèij da ga obiðeš? ⁷ Umadio si ga malijem neèim od anđela, slavom i èasti vjenèao si ga, i postavio si ga nad djelima ruku svojijeh: ⁸ Sve si pokorio pod noge njegove. A kad mu pokori sve, ništa ne ostavi njemu nepokoreno; ali sad još ne vidimo da mu je sve pokoreno. ⁹ A umaljenoga malijem èim od anđela vidimo Isusa, koji je za smrt što podnese vjenèan slavom i èasti, da bi po blagodat Božijoj za sve okusio smrt. ¹⁰ Jer prilikovaše njemu za kojega je sve i kroz kojega je sve, koji dovede mnoge sinove u slavu, da dovrši poglavara spasenija njihova stradanjem. ¹¹ Jer i onaj koji osveæuje, i oni koji se osveæuju, svi su od jednoga; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braæom ¹² Govoreæi: objaviæu ime tvoje braæi svojoj, i posred crkve zapjevaæu te.

¹³ I opet: ja æu se u njega uzdati. I opet: evo ja i djeca moja koju mi je dao Bog. ¹⁴ Buduæi pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i on uze dijel u tome, da smræu satre onoga koji ima državu smrti, to jest ðavola; ¹⁵ I da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi. ¹⁶ Jer se zaista ne prima anðela, nego se prima sjemena Avraamova. ¹⁷ Zato bješe dužan u svemu da bude kao braæa, da bude milostiv i vjeran poglavar svešteneiki pred Bogom, da oèisti grijehæ narodne. ¹⁸ Jer u èemu postrada i iskušan bi u onome može pomoæi i onima koji se iskušavaju.

3

¹ Zato, braæo sveta, zajednièari zvanja nebeskoga, poznajte poslanika i vladiku, kojega mi priznajemo, Isusa Hrista, ² Koji je vjeran onome koji ga stvorio, kao i Mojsije u svemu domu njegovu. ³ Jer ovaj posta toliko dostojan veæe èasti od Mojsija, koliko veæu od doma èast ima onaj koji ga je naèinio. ⁴ Jer svaki dom treba neko da naèini; a ko je sve stvorio ono je Bog. ⁵ I Mojsije dakle bješe vjeran u svemu domu njegovu, kao sluga, za svjedoèanstvo onoga što je trebalo da se govori. ⁶ Ali je Hristos kao sin u domu svojemu: kojega smo dom mi, ako slobodu i slavu nada do kraja tvrdo održimo. ⁷ Zato, kao što govori Duh sveti: danas ako glas njegov èujete, ⁸ Ne budite drvenastijeh srca, kao kad se prognjeviste u dane napasti u pustinji, ⁹ Gdje me iskušasæ ocevi vaši, iskušasæ me, i gledasæ djela moja èetrdeset godina. ¹⁰ Toga radi rasrdih se

na taj rod, i rekoh: jednako se metu u srcima, ali oni ne poznaše putova mojijeh; ¹¹ Zato se zakleh u gnjevu svojem da neæe uæi u pokoj moj. ¹² Gledajte, braæo, da ne bude kad u kome od vas zlo srce nevjerstva da odstupi od Boga živoga; ¹³ Nego se utješavajte svaki dan, dokle se danas govori, da koji od vas ne odrveni od prijekare grjehovne; ¹⁴ Jer postasmo zajedničari Hristu, samo ako kako smo počeli u njemu biti do kraja tvrdo održimo; ¹⁵ Dokle se govori: danas, ako glas njegov èujete, ne budite drvenastijeh srca, kao kad se prognjeviste. ¹⁶ Jer neki èuvši prognjeviše se, ali ne svi koji iziđoše iz Misira s Mojsijem. ¹⁷ A na koje mrzi èetrdeset godina? Nije li na one koji sagriješiše, koji ostaviše kosti u pustinji? ¹⁸ A kojima se zakle da neæe uæi u pokoj njegov, nego onima koji ne htješe da vjeruju? ¹⁹ I vidimo da ne mogoše uæi za nevjerstvo.

4

¹ Da se bojimo dakle da kako dok je još ostavljeno obećanje da se ulazi u pokoj njegov, ne odocni koji od vas. ² Jer je nama objavljeno kao i onima; ali onima ne pomaže èuvena rijeè, jer ne vjerovaše oni koji èuše. ³ Jer mi koji vjerovasmo ulazimo u pokoj, kao što reèe: zato se zakleh u gnjevu svojem da neæe uæi u pokoj moj, ako su djela i bila gotova od postanja svijeta. ⁴ Jer negdje reèe za sedmi dan ovako: i počinu Bog u dan sedmi od sviju djela svojijeh. ⁵ I na ovom mjestu opet: neæe uæi u pokoj moj. ⁶ Buduæi pak da

neki imaju da uđu u njega, i oni kojima je najprije javljeno ne uđoše za neposlušanje; ⁷ Opet odredi jedan dan, danas, govoreći u Davidu po tolikom vremenu, kao što se prije kaza: danas ako glas njegov èujete, ne budite drvenastijeh srca. ⁸ Jer da je Isus one doveo u pokoj, ne bi za drugi dan govorio potom. ⁹ Daklem je ostavljeno još poèivanje narodu Božijemu. ¹⁰ Jer koji uđe u pokoj njegov, i on poèiva od djela svojijeh, kao i Bog od svojijeh. ¹¹ Da se postaramo dakle ući u taj pokoj, da ne upadne ko u onu istu gatku nevjerstva. ¹² Jer je živa rijeè Božija, i jaka, i oštija od svakoga maèa oštra s obje strane, i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislama srdaènijem. ¹³ I nema stvari nepoznate pred njim, nego je sve golo i otkriveno pred oèima onoga kojemu govorimo. ¹⁴ Imajuèi dakle velikoga poglavara sveštènièkoga, koji je prošao nebesa, Ísusa sina Božijega, da se držimo priznanja. ¹⁵ Jer nemamo poglavara sveštènièkoga koji ne može postradati s našijem slabostima, nego koji je u svaèemu iskušán kao i mi, osim grijeha. ¹⁶ Da pristupimo dakle slobodno k prijestolu blagodat, da primimo milost i naðemo blagodat za vrijeme kad nam zatreba pomoæ.

5

¹ Jer svaki poglavar sveštènièki koji se iz ljudi uzima, za ljude se postavlja na službu k Bogu, da prinosi dare i žrtve za grijeha, ² Koji može postradati s onima koji ne znadu i zalaze; jer je i on pod slabošæu. ³ I zato je dužan kako za

narodne tako i za svoje grijehе prinositi. ⁴ I niko sam sebi ne daje èasti, nego koji je pozvan od Boga, kao i Aron. ⁵ Tako i Hristos ne proslavi sam sebe da bude poglavar sveštenieki, nego onaj koji mu reèe: ti si moj sin, ja te danas rodih. ⁶ Kao što i na drugome mjestu govori: ti si sveštenik vavijek po redu Melhisedekovu. ⁷ On u dane tijela svojega moljenja i molitve k onome koji ga može izbaviti od smrti s vikom velikom i sa suzama prinošaše, i bi utješен po svojoj pobožnosti. ⁸ Iako i bijaše sin Božij, ali od onoga što postrada nauèi se poslušanju. ⁹ I savršivši se, postade svima koji ga poslušаше uzrok spasenija vjeènoga. ¹⁰ I bi nareèen od Boga poglavar sveštenieki po redu Melhisedekovu. ¹¹ Za kojega bismo vam imali mnogo govoriti što je teško iskazati; jer ste postali slabi na slušanju. ¹² Jer vi koji bi valjalo da ste uèitelji po godinama, opet trebate da uèite koje su prva slova rijeèi Božije; i postadoste da trebate mlijeka, a ne jake hrane. ¹³ Jer koji se god hrani mlijekom, ne razumije rijeèi pravde, jer je dijete. ¹⁴ A savršenijeh je tvrda hrana, koji imaju osjeæanja dugijem uèenjem obuèena za razlikovanje i dobra i zla.

6

¹ Zato da ostavimo poèetak Hristove nauke i da se damo na savršenstvo: da ne postavljamo opet temelja pokajanja od mrtvijeh djela, i vjere u Boga, ² Nauke krštenja, i metanja ruku, i vaskrsenija mrtvijeh, i suda vjeènoga. ³ I ovo æemo uèiniti ako Bog dopusti. ⁴ Jer

nije moguæe one koji su jednom prosvijetljeni, i okusili dara nebeskoga, postali zajednièari Duha svetoga, ⁵ I okusili dobre rijeèi Božije, i sile onoga svijeta, i otpali, ⁶ Opet obnoviti na pokajanje, jer sami sebi nanovo raskinju i ruže sina Božijega. ⁷ Jer zemlja koja pije dažd što èesto na nju pada, i koja raða povræe dobro onima koji je rade, prima blagoslov od Boga; ⁸ A koja iznosi trnje i èièak, nepotrebna je i kletve blizu, koja se najposlije sažeže. ⁹ Ali od vas, ljubazni, nadamo se boljemu i što se drži spasenija, ako i govorimo tako. ¹⁰ Jer Bog nije nepravedan da zaboravi djelo vaše i trud ljubavi koju pokazaste u ime njegovo, posluživši svetima i služeæi. ¹¹ Ali želimo da svaki od vas pokaže to isto staranje da se nad održi tvrdo do samoga kraja; ¹² Da ne budete ljenivi, nego da se ugledate na one koji vjerom i trpljenjem dobijaju obeæanja. ¹³ Jer kad Bog Avraamu obeæa, ne imajuæi nièim veæijem da se zakune, zakle se sobom, ¹⁴ Govoreæi: zaista blagosiljajuæi blagosloviæu te, i umnožavajuæi umnožiæu te. ¹⁵ I tako trpeæi dugo, dobi obeæanje. ¹⁶ Jer se ljudi veæijem kunu, i svakoj njihovoj svaði svršetak je zakletva za potvrðenje. ¹⁷ Zato i Bog kad šæaše našljednicima obeæanja obilnije da pokaže tvrðu savjeta svojega, uèini posrednika kletvu; ¹⁸ Da bi u dvjema nepokolebljivijem stvarima, u kojima Bogu nije moguæe slagati, imali jaku utjehu mi koji smo pribjegli da se uhvatimo za nad koji nam je dan, ¹⁹ Koji imamo kao tvrd i pouzdan lenger duše, koji ulazi i za

najdalje zavjese, ²⁰ Gdje Isus uđe naprijed za nas, postavši poglavar sveštenički dovijeka po redu Melhisedekovu.

7

¹ Jer ovaj Melhisedek bješe car Salimski, sveštenik Boga najvišega, koji srete Avraama kad se vraćao s boja careva, i blagoslovi ga; ² Kojemu i Avraam dade desetak od svega. Prvo dakle znači car pravde, potom i car Salimski, to jest car mira; ³ Bez oca, bez matere, bez roda, ne imajući ni početka danima, ni svršetka životu, a ispoređen sa sinom Božijim, i ostaje sveštenik dovijeka. ⁴ Ali pogledajte koliki je ovaj kome je i Avraam patrijarh dao desetak od plijena. ⁵ Istina, i oni od sinova Levijevijeh koji primiše sveštenstvo, imaju zapovijest da uzimaju po zakonu desetak od naroda, to jest braće svoje, ako su i izišli iz bedara Avraamovijeh. ⁶ Ali onaj koji se ne broji od njihova roda, uze desetak od Avraama, i blagoslovi onoga koji ima obećanje. ⁷ Ali bez svakoga izgovora manje blagoslovi veće. ⁸ I tako ovdje uzimaju desetak ljudi koji umiru, a onamo onaj za kojega se posvjedoči da živi. ⁹ I, da ovako rećem, Levije koji uze desetak, dao je desetak kroz Avraama: ¹⁰ Jer bijaše još u bedrima oćinima kad ga srete Melhisedek. ¹¹ Ako je dakle savršenstvo postalo kroz Levitsko sveštenstvo jer je narod pod njim zakon primio kaka je još potreba bila govoriti da će drugi sveštenik postati po redu Melhisedekovu a ne po redu Aronovu? ¹² Jer kad se promijeni sveštenstvo, mora se i zakon

promijeniti. ¹³ Jer za koga se ovo govori on je od drugoga koljena, od kojega niko ne pristupi k oltaru. ¹⁴ Jer je poznato da Gospod naš od koljena Judina iziđe, za koje koljeno Mojsije ne govori ništa o sveštenstvu. ¹⁵ I još je više poznato da æe po redu Melhisedekovu drugi sveštenik postati, ¹⁶ Koji nije postao po zakonu tjelesne zapovijesti nego po sili života vjeènoga. ¹⁷ Jer svjedoèi: ti si sveštenik vavijek po redu Melhisedekovu. ¹⁸ Tako se ukida pređašnja zapovijest, što bi slaba i zaludna. ¹⁹ Jer zakon nije ništa savršio; a postavi bolji nad, kroz koji se približujemo k Bogu. ²⁰ I još ne bez zakletve; ²¹ Jer oni bez zakletve postaje sveštenici; a ovaj sa zakletvom kroz onoga koji mu govori: zakle se Gospod i neæe se raskajati: ti si sveštenik vavijek po redu Melhisedekovu. ²² Toliko boljega zavjeta posta Isus jamac. ²³ I oni mnogi biše sveštenici, jer im smrt ne dade da ostanu. ²⁴ A ovaj, buduæi da ostaje vavijek, ima vjeèno sveštenstvo. ²⁵ Zato i može vavijek spasti one koji kroza nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih. ²⁶ Jer takov nama trebaše poglavar sveštenieki: svet, bezazlen, èist, odvojen od grješnika, i koji je bio više nebesa; ²⁷ Kojemu nije potrebno svaki dan, kao sveštenicima, najprije za svoje grijehe žrtve prinositi, a potom za narodne, jer on ovo uèini jednom, kad sebe prinese. ²⁸ Jer zakon postavlja ljude za sveštenike koji imaju slabost; a rijeè zakletve koja je reèena po zakonu, postavi sina vavijek savršena.

8

¹ A ovo je glava od toga što govorimo: imamo takovoga poglavara sveštenikoga koji sjede s desne strane prijestola veličine na nebesima; ² Koji je sluga svetinjama i istinitoj skiniji, koju naèini Gospod, a ne èovjek. ³ Jer se svaki poglavar svešteniki postavlja da prinosi dare i žrtve; zato valja da i ovaj što ima što æe prinijeti. ⁴ Jer da je na zemlji, ne bi bio sveštenik, kad imaju sveštenici koji prinose dare po zakonu, ⁵ Koji služe oblièju i sjenu nebeskijeh stvari, kao što bi reèeno Mojsiju kad šæaše skiniju da naèini: gledaj, reèe, da naèiniš sve po prilici koja ti je pokazana na gori. ⁶ A sad dobi bolju službu, kao što je i posrednik boljega zavjeta, koji se na boljijem obeæanjima utvrdi. ⁷ Jer da je onaj prvi bez mane bio, ne bi se drugome tražilo mjesta. ⁸ Jer kudeæi ih govori: evo dani idu, govori Gospod, i naèiniæu s domom Izrailjevijem i s domom Judinijem nov zavjet; ⁹ Ne po zavjetu koji naèinili s ocevim njihovima u onaj dan kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje Misirske; jer oni ne ostaše u zavjetu mome, i ja ne marih za njih, govori Gospod. ¹⁰ Jer je ovo zavjet koji æu naèiniti s domom Izrailjevijem poslije onijeh dana, govori Gospod: daæu zakone svoje u misli njihove, i na srcima njihovima napisæu ih, i biæu im Bog, i oni æe biti meni narod. ¹¹ I nijedan neæe uèiti svojega bližnjega, i nijedan brata svojega, govoreæi: poznaj Gospoda; jer æe me svi poznati od maloga do velikoga meðu njima. ¹² Jer æu biti milostiv

nepravdama njihovima, i grijeha njihovijeh i bezakonja njihovijeh neæu više spominjati. ¹³ A kad veli: nov zavjet, prvi naèini vethijem; a što je vetho i ostarjelo, blizu je kraja.

9

¹ Tako i prvi zavjet imaše pravde bogomoljstva i svetinju zemaljsku. ² Jer skinija bješe naèinjena prva, u kojoj bijaše svijeænjak i trpeza i postavljeni hljebovi, što se zove svetinja. ³ A za drugijem zavjesom bijaše skinija, koja se zove svetinja nad svetinjama, ⁴ Koja imaše zlatnu kadionicu, i kovèeg zavjeta okovan svuda zlatom, u kome bijaše zlatan sud s manom, i palica Aronova, koja se bješe omladila, i ploèe zavjeta. ⁵ A više njega bijahu heruvimi slave, koji osjenjavahu oltar; o èemu se ne može sad govoriti redom. ⁶ A kad ovo bijaše tako ureðeno, ulažahu sveštenici svagda u prvu skiniju i savršivahu službu Božiju. ⁷ A u drugu ulažашe jednom u godini sam poglavar svešteneiki, ne bez krvi, koju prinosi za sebe i za narodna neznanja. ⁸ Ovijem pokazivaše Duh sveti da se još nije otvorio put svetijeh, dokle prva skinija stoji; ⁹ Koja ostade prilika za sadašnje vrijeme, u koje se prinose dari i žrtve, i ne mogu da se svršè po savjesti onoga koji služi, ¹⁰ Osim u jelima i piæima, i razliènom umivanju i pravdanju tijela, koje je postavljeno do vremena popravljenja. ¹¹ Ali došavši Hristos, poglavar svešteneiki dobara koja æe doæi, kroz bolju i savršeniju skiniju, koja nije rukom graðena, to jest, nije ovoga stvorenja, ¹² Ni s krvlju jarèijom,

niti teleæom, nego kroz svoju krv uæe jednom u svetinju, i naæe vjeèni otkup. ¹³ Jer ako krv junèija i jarèija, i pepeo junièin, pokropivši njom opoganjene, osveæuje na tjelesnu èistotu; ¹⁴ Akamoli neæe krv Hrista, koji Duhom svetijem sebe prinese bez krivice Bogu, oèistiti savjest našu od mrtvijenih djela, da sluþimo Bogu živome i istinome? ¹⁵ I zato je novome zavjetu posrednik, da kroz smrt, koja bi za otkup od prestupaka u prvome zavjetu, obeæanje vjeènoga naþljedstva prime zvani. ¹⁶ Jer gdje je zavjet valja da bude i smrt onoga koji èini zavjet. ¹⁷ Jer je zavjet po smrti potvræen: buduæi da nema nikakve sile dok je živ onaj koji ga je naèinio. ¹⁸ Jer ni prvi nije utvræen bez krvi. ¹⁹ Jer kad Mojsije izgovori sve zapovijesti po zakonu svemu narodu, onda uze krvi jarèije i teleæe, s vodom i vunom crvenom i isopom, te pokropi i knjigu i sav narod ²⁰ Govoreæi: ovo je krv zavjeta koji Bog naèini s vama. ²¹ A tako i skiniju i sve sudove sluþbene pokropi krvlju. ²² I gotovo sve se krvlju èisti po zakonu, i bez proljeva krvi ne biva oproštenje. ²³ Tako je trebalo da se oblièja nebeskijeh ovima èiste, a sama nebeska boljijem þrtvama od ovijeh. ²⁴ Jer Hristos ne uæe u rukotvorenu svetinju, koja je prilika prave, nego u samo nebo, da se pokaþe sad pred licem Boþijim za nas; ²⁵ Niti da mnogo puta prinosi sebe, kao þto poglavar sveþtentièki ulazi u svetinju svake godine s krvlju tuæom: ²⁶ Inaèe bi on morao mnogo puta stradati od postanja svijeta; a sad jednom na svrþetku vijeka

javi se da svojom žrtvom satre grijeh. ²⁷ I kao što je ljudima određeno jednom umrijeti, a potom sud: ²⁸ Tako se i Hristos jednom prinese, da uzme mnogijeh grijeha; a drugom æe se javiti bez grijeha na spasenije onima koji ga èekaju.

10

¹ Jer zakon imajuæi sjen dobara koja æe doæi, a ne samo oblièje stvari, ne može nikada savršiti one koji pristupaju svake godine i prinose one iste žrtve. ² Inaèe bi prestale prinostiti se, kad oni koji služe ne bi više imali nikake savjesti za grijeha, kad se jednom oèiste; ³ Nego se njima svake godine èini spomen za grijeha. ⁴ Jer krv junèija i jarèija ne može uzeti grijeha. ⁵ Zato ulazeæi u svijet govori: žrtava i darova nijesi htio, ali si mi tijelo pripravio. ⁶ Žrtve i priloga za grijeh nijesu ti bili ugodni. ⁷ Tada rekoh: evo dođoh, u poèetku knjige pisano je za mene, da uèinim volju tvoju, Bože. ⁸ I više kazavši: priloga i prinosa i žrtava, i žrtava za grijeha nijesi htio, niti su ti bili ugodni, što se po zakonu prinose; ⁹ Tada reèe: evo dođoh da uèinim volju tvoju, Bože. Ukida prvo da postavi drugo. ¹⁰ Po kojoj smo volji mi osveæeni prinosom tijela Isusa Hrista jednom. ¹¹ I svaki sveštenik stoji svaki dan služeæi i jedne žrtve mnogo puta prinoseæi koje nikad ne mogu uzeti grijeha. ¹² A on prinesavši jedinu žrtvu za grijeha sjedi svagda s desne strane Bogu, ¹³ Èekajuæi dalje dok se polože neprijatelji njegovi podnožje nogama njegovima. ¹⁴ Jer jednijem prinosom

savršio je vavijek one koji bivaju osveæeni. ¹⁵ A svjedoèi nam i Duh sveti; jer kao što je naprijed kazano: ¹⁶ Ovo je zavjet koji æu naèiniti s njima poslije onijeh dana, govori Gospod: daæu zakone svoje u srca njihova, i u mislima njihovijem napisæu ih; ¹⁷ I grijeha njihovijeh i bezakonja njihovijeh neæu više spominjati. ¹⁸ A gdje je oproštenje ovijeh ondje više nema priloga za grijeh. ¹⁹ Imajuæi dakle slobodu, braæo, ulaziti u svetinju krvlju Isusa Hrista, putem novijem i živijem, ²⁰ Koji nam je obnovio zavjesom, ²¹ I sveštenika velikoga nad domom Božijim: ²² Da pristupamo s istinitijem srcem u punoj vjeri, oèišæeni u srcima od zle savjesti, i umiveni po tijelu vodom èistom; ²³ Da se držiimo tvrdo priznanja nada: jer je vjeran onaj koji je obeæao; ²⁴ I da razumijevamo jedan drugoga u podbunjivanju k ljubavi i dobrijem djelima, ²⁵ Ne ostavljajuæi skupštine svoje, kao što neki imaju obièaj, nego jedan drugoga svjetujuæi, i toliko veæma koliko vidite da se približuje dan sudni. ²⁶ Jer kad mi griješimo navalice pošto smo primili poznanje istine, nema više žrtve za grijeh; ²⁷ Nego strašno èekanje suda, i revnost ognja koji æe da pojede one koji se suprote. ²⁸ Ko prestupi zakon Mojsijev, bez milosti umire kod dva ili tri svjedoka. ²⁹ Koliko mislite da æe gore muke zaslužiti onaj koji sina Božijega pogazi, i krv zavjeta kojom se osveti za poganu uzdrži, i Duha blagodat naruži? ³⁰ Jer znamo onoga koji reèe: moja je osveta, ja æu vratiti, govori Gospod; i opet: Gospod æe suditi narodu

svojemu. ³¹ Strašno je upasti u ruke Boga živoga. ³² Opominjite se pak prvijeh dana svojijeh, u koje se prosvijetliste i mnogu borbu stradanja podnesoste, ³³ Koje postavši gledanje sa sramota i nevolja, a koje postavši drugovi onima koji žive tako. ³⁴ Jer se na okove moje sažaliste, i dadoste s radošæu da se razgrabi vaše imanje, znajuæi da imate sebi imanje bolje i nepropadljivo na nebesima. ³⁵ Ne odbacujte dakle slobode svoje, koja ima veliku platu. ³⁶ Jer vam je trpljenje od potrebe da volju Božiju savršivši primite obeæanje. ³⁷ Jer još malo, vrlo malo, pak æe doæi onaj koji treba da dođe i neæe odocniti. ³⁸ A pravednik življeæe od vjere; ako li odstupi neæe biti po volji moje duše. ³⁹ A mi, braæo, nijesmo od onijeh koji otstupaju na pogibao, nego od onijeh koji vjeruju da spasu duše.

11

¹ Vjera je pak tvrdo èekanje onoga èemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo. ² Jer u njoj stari dobiše svjedoèanstvo. ³ Vjerom poznajemo da je svijet rijeèju Božijom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo. ⁴ Vjerom prinese Avelj Bogu veæu žrtvu nego Kain, kroz koju dobi svjedoèanstvo da je pravednik, kad Bog posvjedoèi za dare njegovæ; i kroz nju on mrtav još govori. ⁵ Vjerom bi Enoh prenesen da ne vidi smrti; i ne nađe se, jer ga Bog premjesti, jer prije nego ga premjesti, dobi svjedoèanstvo da ugodi Bogu. ⁶ A bez vjere nije moguæe ugoditi Bogu; jer onaj koji hoæe da dođe k Bogu, valja da vjeruje

da ima Bog i da plaæa onima koji ga traæe. ⁷ Vjerom Noje primivši zapovijest i pobojavši se onoga šta još ne vidje, naèini kovèeg za spasenije doma svojega, kojijem osudi sav svijet, i posta našljednik pravde po vjeri. ⁸ Vjerom posluša Avraam kað bi pozvan da iziðe u zemlju koju šæaše da primi u našljedstvo, i iziðe ne znajuæi kuda ide. ⁹ Vjerom doðe Avraam u zemlju obeæanu, kao u tuðu, i u kolibama življaše s Isakom i s Jakovom, sunašljednicima obeæanja toga. ¹⁰ Jer èekaše grad koji ima temelje, kojemu je zidar i tvorac Bog. ¹¹ Vjerom i sama Sara nerotkinja primi silu da zatrudni, i rodi preko vremena starosti; jer dræaše za vjerna onoga koji obeæa. ¹² Zato se i rodiše od jednoga, još gotovo mrtvoga, kao zvijezde nebeske mnoštvom, i kao nebrojeni pijesak pokraj mora. ¹³ U vjeri pomriješe svi ovi ne primivši obeæanja, nego ga vidjevši izdaleka, i poklonivši mu se, i priznavši da su gosti i došljaci na zemlji. ¹⁴ Jer koji tako govore pokazuju da traæe otaèanstva. ¹⁵ I da bi se oni opomenuli onoga iz kojega iziðoše, imali bi vrijeme da se vrate. ¹⁶ Ali sad bolje æele, to jest nebesko. Zato se Bog ne stidi njih nazivati se Bog njihov; jer im pripravi grad. ¹⁷ Vjerom privede Avraam Isaka kað bi kušan, i jedinorodnoga prinošaše, pošto bješe primio obeæanje, ¹⁸ U kojemu bješe kazano: u Isaku nazvaæe ti se sjeme; ¹⁹ Pomislivši da je Bog kadar i iz mrtvijeh vaskrsnuti; zato ga i uze za priliku. ²⁰ Vjerom blagoslovi Isak Jakova i Isava u stvarima koje æe doæi. ²¹ Vjerom blagoslovi

Jakov umiruæi svakoga sina Josifova, i pokloni se vrhu palice njegove. ²² Vjerom se opominja Josif umiruæi izlaska sinova Izrailjevijeh, i zapovijeda za kosti svoje. ²³ Vjerom Mojsija, pošto se rodi, kriše tri mjeseca roditelji njegovi, jer vidješe krasno dijete, i ne pobojaše se zapovijesti careve. ²⁴ Vjerom Mojsije, kad bi veliki, ne htjede da se naziva sin kæeri Faraonove; ²⁵ I volje stradati s narodom Božijim, negoli imati zemaljsku sladost grijeha: ²⁶ Državši sramotu Hristovu za veæe bogatstvo od svega blaga Misirskoga; jer gledaše na platu. ²⁷ Vjerom ostavi Misir, ne pobojavši se ljutine careve; jer se držaše onoga koji se ne vidi, kao da ga viđaše. ²⁸ Vjerom uèini pashu i proljev krvi, da se onaj koji gubljaše prvorođene ne dotakne do njih. ²⁹ Vjerom prijeđoše Crveno More kao po suhoj zemlji; koje i Misirci okušavši potopiše se. ³⁰ Vjerom padoše zidovi Jerihonski, kad se obilazi oko njih sedam dana. ³¹ Vjerom Raav kurva ne pogibe s nevjernicima, primivši uhode s mirom, i izvedavši ih drugim putem. ³² I šta æu još da kažem? Jer mi ne bi dostalo vremena kad bih stao pripovijedati o Gedeonu, i o Varaku i Samsonu i Jeftaju, o Davidu i Samuilu, i o drugim prorocima, ³³ Koji vjerom pobijediše carstva, uèiniše pravdu, dobiše obeæanja, zatvoriše usta lavovima, ³⁴ Ugasiše silu ognjenu, utekoše od oštrica maèa, ojaèaše od nemoæi, postaše jaki u bitkama, rastjeraše vojske tuđe; ³⁵ Žene primiše svoje mrtve iz vaskrsenija; a drugi biše pobijeni, ne primivši izbavljenja, da dobiju bolje vaskrsenije; ³⁶ A drugi rujanje i boj

podnesoše, pa još i okove i tamnice; ³⁷ Kamenjem pobijeni biše, pretrveni biše, iskušani biše, od maèa pomriješe; idoše u kožusima i u kozijim kožama, u sirotinji, u nevolji, u sramoti; ³⁸ Kojijeh ne bijaše dostojan svijet, po pustinjama potucaše se, i po gorama i po peæinama i po rupama zemaljskijem. ³⁹ I ovi svi dobivši svjedoèanstvo vjerom ne primiše obeæanja; ⁴⁰ Jer Bog nešto bolje za nas odredi, da ne prime bez nas savršenstva.

12

¹ Zato dakle i mi imajuæi oko sebe toliku gomilu svjedoka, da odbacimo svako breme i grijeh koji je za nas prionuo, i s trpljenjem da treïmo u bitku koja nam je odreðena, ² Gledajuæi na naèelnika vjere i svršitelja Isusa, koji mjesto odreðene sebi radosti pretrplje krst, ne mareæi za sramotu, i sjede s desne strane prijestola Božijega. ³ Pomislite dakle na onoga koji je takovo protivljenje protiv sebe od grješnika podnio, da ne oslabe duše vaše i da vam ne dotuži. ⁴ Jer još do krvi ne doðoste boreæi se protiv grijeha, ⁵ I zaboraviste utjehu koju vam govori, kao sinovima: sine moj! ne puštaj u nemar karanja Gospodnja, niti gubi volje kad te on pokara; ⁶ Jer koga ljubi Gospod onoga i kara; a nije svakoga sina kojega prima. ⁷ Ako trpite karanje, kao sinovima pokazuje vam se Bog: jer koji je sin kojega otac ne kara? ⁸ Ako li ste bez karanja, u kojemu svi dijel dobiše, daklem ste kopilad, a ne sinovi. ⁹ Ako su nam dakle tjelesni ocevi naši karaèi, i bojimo ih se, kako da ne

slušamo oca duhova, da živimo? ¹⁰ Jer oni za malo dana, kako im ugodno bješe, karahu nas; a ovaj na korist, da dobijemo dijel od njegove svetinje. ¹¹ Jer svako karanje kad biva ne èini se da je radost, nego žalost; ali poslije daæe miran rod pravde onima koji su nauèeni njime. ¹² Zato oslabljene ruke i oslabljena koljena ispravite, ¹³ I staze poravnite nogama svojima, da ne svrne što je hromo, nego još da se iscijeli. ¹⁴ Mir imajte i svetinju sa svima; bez ovoga niko neæe vidjeti Gospoda. ¹⁵ Gledajte da ko ne ostane bez blagodati Božije: da ne uzraste kakav korijen grèine, i ne uèini pakost, i tijekom da se mnogi ne opogane. ¹⁶ Da ne bude ko kurvar ili opoganjen, kao Isav, koji je za jedno jelo dao prvorodstvo svoje. ¹⁷ Jer znate da je i potom, kad šæaše da primi blagoslov, odbaèen; jer pokajanje ne naðe mjesta, ako ga i sa suzama tražaše. ¹⁸ Jer ne pristupiste ka gori koja se može opipati, i ognju razgorjelom, oblaku, i pomrèini, i oluji, ¹⁹ I trubnom glasu, i glasu rijeèi, kojega se odrekoše oni koji èuše, da ne èuju više rijeèi; ²⁰ Jer ne mogahu da podnesu ono što se zapovijedaše: ako se i zvijer dotakne do gore, biæe kamenjem ubijena. ²¹ I tako strašno bješe ono što se vidje da Mojsije reèe: uplašio sam se i drkæem. ²² Nego pristupiste k Sionskoj gori, i ka gradu Boga živoga, Jerusalimu nebeskome, i mnogijem hiljadama anðela, ²³ K saboru i crkvi prvorodnjeh koji su napisani na nebesima, i Bogu, sudiji sviju, i duhovima savršenijeh pravednika, ²⁴ I k Isusu, posredniku zavjeta novoga, i krvi kro-

pljenja, koja bolje govori negoli Aveljeva. ²⁵ Ali gledajte da se ne odreèete onoga koji govori; jer kad oni ne utekoše koji se odrekoše onoga koji prorokovaše na zemlji, akamoli mi koji se odrièemo nebeskoga, ²⁶ Kojega glas potrese onda zemlju, a sad obeæa govoreæi: još jednom ja æu potresti ne samo zemlju nego i nebo. ²⁷ A što veli: još jednom, pokazuje da æe se ukinuti ono što se pomièe, kao stvoreno, da ostane ono što se ne pomièe. ²⁸ Zato, primajuæi carstvo nepokolebano, da imamo blagodat kojom sluþimo za ugodnost Bogu, s poštovanjem i sa strahom. ²⁹ Jer je Bog naš oganj koji spaljuje.

13

¹ Ljubav bratinska da ostane meðu vama. ² Gostoljubivosti ne zaboravljajte; jer neki ne znajuæi iz gostoljubivosti primiše anđele na konak. ³ Opominjite se suþanja kao da ste s njima svezani, onijeh kojima se nepravda èini kao da ste i sami u tijelu. ⁴ Źenidbu da drþe svi u èasti, i postelja Źenidbena da bude èista; a kurvarima i preljuboèincima sudiæe Bog. ⁵ Ne budite srebroljupci; budite zadovoljni onijem što imate. Jer on reèe: neæu te ostaviti, niti æu od tebe otstupiti; ⁶ Tako da smijemo govoriti: Gospod je moj pomoænik, i neæu se bojati; šta æ mi uèiniti èovjek? ⁷ Opominjite se svojijeh uèitelja koji vam kazivaše rijeè Boþiju; gledajte na svršetak njihova Źivljenja, i ugledajte se na vjeru njihovu. ⁸ Isus Hristos juèe je i danas onaj isti i vavijek. ⁹ U nauke tuðe i razliène

ne pristajte; jer je dobro blagodaæu utvrđivati srca, a ne jelima, od kojijeh ne imaše koristi oni koji življeše u njima. ¹⁰ Imamo pak oltar od kojega oni ne smiju jesti koji služe skiniji. ¹¹ Jer kojijeh životinja krv unosi poglavar sveštenieki u svetinju za grijeh, onijeh se tjelesa spaljuju izvan okola. ¹² Zato Isus, da osveti narod krvlju svojom, izvan grada postrada. ¹³ Zato dakle da izlazimo k njemu izvan okola, noseæi njegovu sramotu. ¹⁴ Jer ovdje nemamo grada koji æe ostati, nego tražimo onaj koji æe doæi. ¹⁵ Kroz njega dakle da svagda prinosimo Bogu žrtvu hvale, to jest, plod usana koje priznaju ime njegovo. ¹⁶ A dobro èiniti i davati milostinju ne zaboravljajte; jer se takovijem žrtvama ugađa Bogu. ¹⁷ Slušajte uèitelje svoje i pokoravajte im se, jer se oni staraju za duše vaše, kao koji æe dati odgovor, da to s radošæu èine, a ne uzdišuæi; jer vam ovo ne pomaže. ¹⁸ Molite se Bogu za nas. Jer se nadamo da imamo dobru savjest, starajuæi se u svemu dobro da živimo. ¹⁹ A odviše molim èinite ovo, da bih se prije vratio k vama. ²⁰ A Bog mira, koji izvede iz mrtvijeh velikoga pastira ovcama, krvlju zavjeta vjeènoga, Gospoda našega Isusa Hrista, ²¹ Da vas savrši u svakome djelu dobrom, da uèinite volju njegovu, èineæi u vama što je ugodno pred njim, kroz Isusa Hrista, kojemu slava va vijek vijeka. Amin. ²² Molim vas pak, braæo, primite rijeè pouèenja; jer ukratko napisah i poslah vam. ²³ Znajte da je otišao naš brat Timotije, s kojijem, ako skoro dođe, vidjeæu vas. ²⁴ Pozdravite

sve učitelje svoje i sve svete. Pozdravljaju vas braćo, koja su iz Talijanske. ²⁵ Blagodat sa svima vama. Amin.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 30 Nov 2021

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27